

Ik zal niet zwijgen

Deze woorden stonden enkele maanden geleden boven een krantenartikel.

Dit artikel ging over de haat tegen het Joodse volk in de jaren voor de oorlog, tijdens de oorlog en in de jaren daarna.

Het is verbazend en verheugend dat er altijd weer mensen zijn die vanuit hun geloof of politieke overtuiging weigeren bepaalde zaken te accepteren.

Toen ik dit artikel las, moest ik denken aan die twee broers en hun ongetrouwde zuster.

Op grond van hun liefde voor God en de mensheid weigerden zij vanaf de eerste dag zich neer te leggen bij de besluiten van de bezetters.

Vanaf het begin van de oorlog vonden vele vervolgd een liefdevol onderkomen in hun afgelegen boerderij in het oosten van het land.

Zij waagden – zoals zoveel anderen – hun leven om anderen te redden.

Zij weigerden te haten. Zij weigerden te zwijgen. Zij lieten zoals zoveel anderen hun hart spreken. Ook na de oorlog waren er gelukkig ook in ons land, steeds weer mensen die weigerden te zwijgen.

Steeds weer distantieerden zij zich op velerlei manieren van allerlei misstanden.

Dankzij hen leerden wij dat de politici vaak iets anders bedoelen dan zij zeggen.

Vaak worden de werkelijke bedoelingen verzwegen. Wat is het dan belangrijk dat er anderen zijn die ons wijzen op hetgeen werkelijk aan de hand is. Doorat een of meer personen weigeren te zwijgen, kunnen situaties totaal veranderen.

In de jaren 60 weigerde een zwarte vrouw op te staan in de bus. Hierdoor ontbrandde de strijd voor gelijke burgerrechten.

In de jaren 80 viel de Berlijnse muur doordat een groep Oostduitse jongeren besloot niet langer te zwijgen. Met een brandende kaars in de hand begonnen zij hun vreedzaam verzet.

Na de val van de Berlijnse muur verdwenen in Oost Europa meerdere dictators, doordat enkelen de moed hadden niet langer te zwijgen.

Begin dit jaar braken vele protesten los in een aantal landen in Noord Afrika. De ene dictator na de andere moest wijken. Het begon steeds weer met een groep mensen die niet langer wilden of konden zwijgen.

Maar hoe is het met u en mij.

Hoe reageren wij als wij zien of horen dat anderen onrecht wordt aangedaan?

Kiezen wij als zoveel anderen voor de weg van de minste weerstand of brandt er in ons het verlangen om bij die minderheid te behoren, die kleine groep mensen die weigert te zwijgen.

In onze huidige samenleving worden de tegenstellingen op allerlei manieren vergroot. Dit roept spanningen op en hierdoor ontstaat ook vaak angst. Ook in ons land worden mensen en bevolkingsgroepen te kort gedaan. Ook in ons land is er,

ondanks alle goede bedoelingen, veel onrecht. Durft u, durft jij, durf ik op te komen voor hen die onrecht wordt aangedaan.

Zaterdag 9 april werden wij bepaald bij het drama in Alpen aan den Rijn. Ook daar waren mensen die met gevaar voor eigen leven zich inzetten om anderen te beschermen of te redden. Eén van hen betaalde hiervoor de hoogste prijs. Zij gaf, zoals zovelen in de jaren 1940-1945, haar leven voor het leven van de ander.

Vanavond zijn wij bij elkaar gekomen om onze doden te gedenken. Zij behoorden vaak bij de groep die weigerde te zwijgen. Het kostte hun het leven. Het past ons hen vanavond opnieuw met eerbied te gedenken en laten ook wij ons vanavond opnieuw voornemen vooral niet te zwijgen. Dan is deze 4^e mei opnieuw een waardevolle en zinvolle avond.

Zo dadelijk hoort u het blazen van het taptoesignaal, daarna volgen twee minuten stilte en vervolgens zingen wij het 1^e en het 6e couplet van ons volkslied.